

zouden Berlage en professor Van Hove met veel genoeg een eventueel onderhoud met het bestuur hebben. Het judicium van de laatstgenoemde was onverdeeld gunstig: het gipsmodel was z.i. gracieus en goed van compositie; alleen zou aan sommige finesses nog iets meer zorg besteed kunnen worden. Ook de kunstschilder Jan Sluyters had het gipsmodel gezien en het streng en monumentaal gevonden, ja wellicht nog niet streng genoeg.

Het bestuur, hoewel niet ongevoelig voor deze argumenten, meende terecht, dat men de nu eenmaal benoemde jury niet eenvoudig opzij kon schuiven, maar toonde begrip te hebben voor de teleurstelling van de jonge gefrustreerde kunstenaar, door te laten doorschemeren, dat hij, als hij zich niet bij de afkeurende juryuitspraak wilde neerleggen, op eigen gezag een beoordeling door moderner geörienteerde deskundigen kon uitlokken, wier uitspraak hij met meer vertrouwen kon afwachten. En het wilde wel zover gaan, hem de verzekering te geven, dat het, als hij een schriftelijk rapport van Berlage en Van Hove kon overleggen, waaruit bleek, dat zij het ontwerp gunstig beoordeelden en het voor uitvoering geschikt achtten, nader in overleg met de jury zou treden. Werner stemde hierin toe, hoewel hij vreesde, dat de beide heren geen rapport zouden willen uitbrengen, tenzij zij door het bestuur daartoe uitgenodigd waren.

Op de bestuursvergadering van 29 februari 1909 deed het lid Van der Graaf¹⁾ een poging om uit de impasse te geraken; hij had een onderhoud gehad met de heren Otten en De Meester (vermoedelijk de architect Albert Otten en de litterator Johan de Meester), die hadden aangeraden, advies in te winnen van de bekende Belgische beeldhouwer Van der Stappen²⁾.

Deze suggestie vond algemene instemming: men wilde nu eens een einde maken aan de fonteinkwestie, zonder bereid te zijn zich neer te leggen bij de uitspraak van de jury. Er werd daarom besloten, dat Van der Graaf en Muller naar Brussel zouden gaan om Van der Stappen te bezoeken en hem het afgekeurde model te tonen: viel zijn oordeel gunstig uit, dan zou men doorzetten en in het tegenovergestelde geval zou men het zolang en met zoveel liefde gekoesterde plan een eervolle begrafenis geven.

1) De heer J. C. P. van der Graaf was sedert 1906 bestuurslid.

2) Charles van der Stappen (1843-1910), directeur van de Academie te Brussel.